

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Kastyák János ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve**(felperes címe) felperesnek, dr. Vida Sándor ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2008. január 4. napján kelt, 9.P.21.283/2007/5. számú ítélete ellen a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 360.000 (háromszázhatvanezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására 608.040 (hatszáznyolcezer-negyven) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes és az alperes között a Ptk. 365. § (1) bekezdése szerinti adásvételi szerződések jöttek létre 1996. és 2004. között, azt a tényt azonban, hogy a létrejött adásvételi szerződésekből származóan az alperes a felperesnek vételárral tartozna, a felperes nem bizonyította. Kifejtette, hogy a felperes saját feljegyzése nem bizonyíték az alperesi tartozás tényére, a felperes által hivatkozott szóbeli tartozás-elismerés pedig nem tekinthető a Ptk. 240. § (2) bekezdése szerinti tartozás-elismerésnek, amely bizonyítási kötelezettséget megfordítaná.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és keresete teljesítését kérte. Álláspontja szerint a felperes által készített nyilvántartás, valamint az alperesi ügyvezető - álláspontja szerint megállapítható - tartozás-elismerése az alperes marasztalását megalapozza.

Az alperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra az esetre, ha a másodfokú bíróság az alperesi tartozás fennállását megállapítaná, hivatkozott a követelés elévülésére.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a tényállást helyesen állapította meg, a helyes tényállásból érdemben helyes jogi következtetést is vont le a kereset elbírálása során, érdemi döntése helyes és megalapozott, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - lényegében helyes indokaira utalással a Pp. 253. § (4) bekezdésére tekintettel - helybenhagyta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását a másodfokú bíróság annyiban pontosítja, hogy a felek között nem csupán a Ptk. 365. § (1) bekezdése szerinti adásvételi szerződések jöttek létre, hanem fennállt közöttük egy a Ptk. 474. § (1) bekezdése szerinti folyamatos megbízási szerződés is. Az irányadó tényállásból megállapítható az, hogy a felperes nem csupán az általa nevelt, saját tulajdonában álló állatokat értékesítette az alperesnek, hanem az alperes megbízása alapján, az alperes nevében és javára kötött adásvételi szerződéseket más termelőkkel. Ily módon a felperesi követelés egy része a Ptk. 365. § (1) bekezdése szerinti vételár-követelés, más része a Ptk. 474. § (1) bekezdése szerinti díj, valamint a Ptk. 479. § (1) bekezdése szerinti költség megtérítése iránti igény. A két igény azonban számszerűen nem különíthető el, különös tekintettel arra, hogy a felperes maga sem tudta megjelölni, hogy a kereseti követeléséből milyen mértékű az, amely a saját tulajdonában álló állatok értékesítéséből, és amely az alperes megbízása alapján más termelőktől felvásárolt állatok értékesítéséből ered.

A jogviszony fenti minősítése azonban a bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher kérdését nem érinti. Abban a körben helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy a felperest terhelte a perben az általa állítottak, nevezetesen annak bizonyítása, hogy a kereseti kérelemben érvényesített összegű alperesi tartozás fennáll. Azt is helyesen látta az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által állított szóbeli tartozás-elismerés még annak valódisága és tényszerű megállapíthatósága esetén sem fordítaná meg a Pp. 164. § (1) bekezdése szerinti bizonyítási kötelezettséget és ennek terhét. Abban az esetben, ha az alperes szóban, peren kívüli tárgyalások során el is ismert volna bármilyen összegű felperesi követelést, ez nem zárná el attól a jogától és lehetőségétől, hogy a perben a felperesi követelést vitassa, a tartozás mértékének elismerésére vagy tényére vonatkozó nyilatkozatával ellentétes nyilatkozatot tegyen, mellyel szemben a felperes bizonyítási kötelezettsége változatlanul fennállna. E bizonyítási kötelezettség körében egy

bizonyíték lehet a peren kívül tett esetleges szóbeli tartozás-elismerés, melyre azonban ítéleti döntést alapozni csak akkor lehet, ha az a per egyéb bizonyítékaival egybevetve és együttesen értékelve a tartozás fennállásának megállapítását megalapozza. Ez azonban a perbeli esetben nem áll fenn. Nem kétséges, hogy a felek között folytak szóbeli tárgyalások, az sem, hogy a tartozás vitás volt, az sem, hogy az alperes ügyvezetője tett különböző nyilatkozatokat a tartozás összegére nézve, e szóbeli tárgyalásokon elhangzottakon kívül azonban a perben egyéb bizonyíték a tartozás fennállására nézve nincs.

A felperes nem kérte az ügyben igazságügyi szakértői bizonyítás elrendelését, erre azonban a másodfokú bíróság sem is találta szükségesnek a felperes kioktatását. A becsatolt tekintélyes mennyiségű felvásárlási jegyből ugyanis szakértői bizonyítással sem lehetne megállapítani azt, hogy mely felvásárlásoknál működött közre a felperes, azaz, hogy melyek voltak azok az ügyletek, amelyek az alperesi megbízás alapján a felperes közvetítésével jöttek létre, így a szakértői bizonyítás elrendelése eredményre nem vezethetne.

Az alperes a felperesi követelés fennállásának megállapítása esetére terjesztette elő elévülési kifogását, melyet a felperesi követelés alaptalansága folytán a másodfokú bíróságnak ily módon nem kellett érdemben elbírálnia. Megjegyzi csak a másodfokú bíróság, hogy miután a felperesi követelés a jogviszony fenti minősítéséből következően folyamatos jogviszonyból ered, annak elévülése a jogviszony megszűnésekor kezdődött meg a Ptk. 479. § (2) és 326. § (1) bekezdése értelmében.

A fellebbezés alaptalan volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségét viselni, ennek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára tekintettel, a 2. § (2) bekezdés szerinti mérsékelt összegben állapította meg, mert álláspontja szerint a felperes és a jogi képviselője közti megbízási szerződésben kikötött megbízási díj nem áll arányban a másodfokú eljárásban ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A Pp. 78.§-ára tekintettel, az Itv. 74.§ és a Kmr. 13.§ (2) bekezdése alapján köteles megfizetni a le nem rótt fellebbezési illetéket az államnak.

P é c s, 2008. június 10.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ildikó s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró